

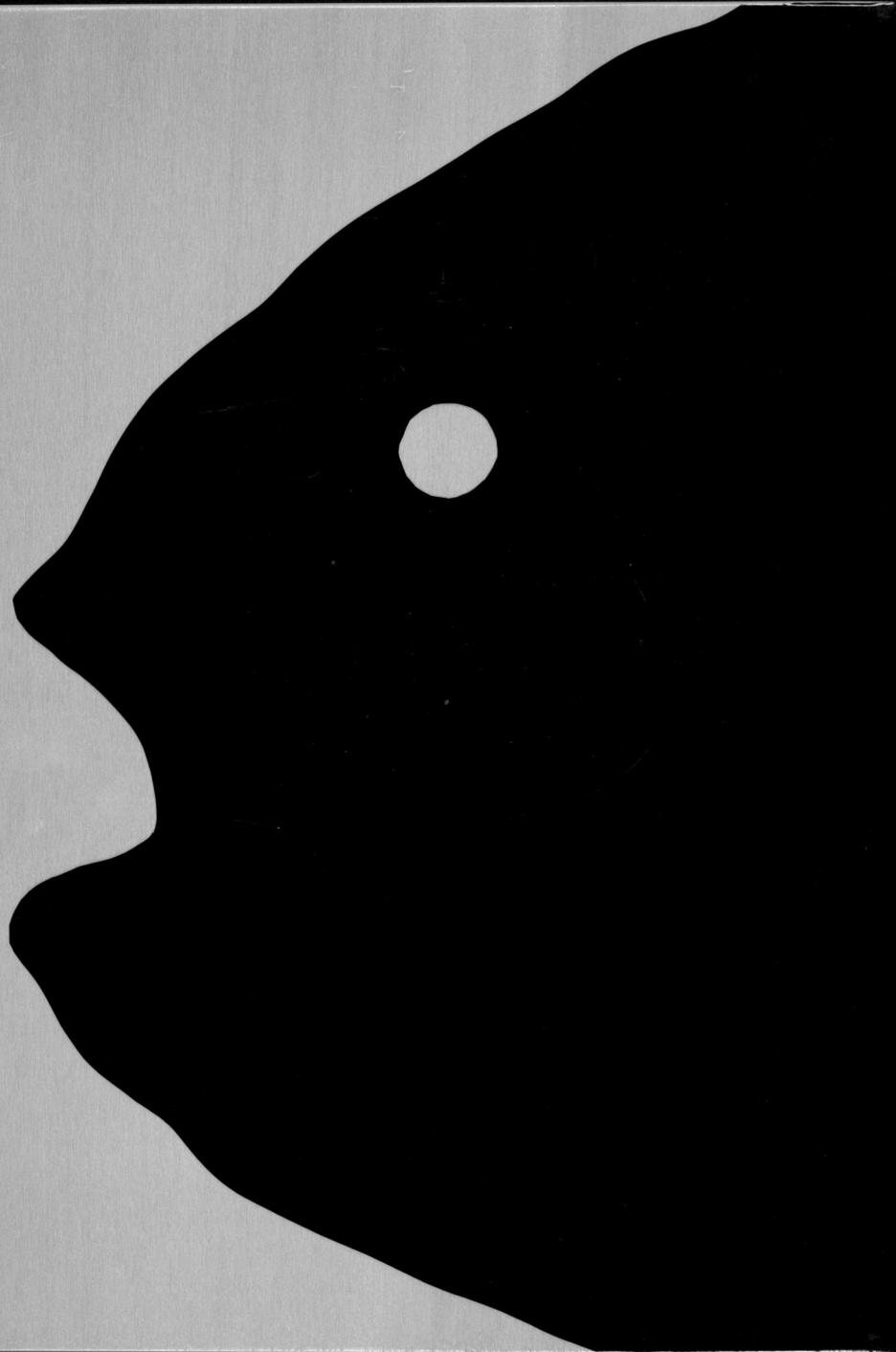
M. BECK



D. MOSS



BETWEEN  
NINEVEH  
AND  
TARSHISH





*Maftir Yonah*. Bet Alpha Editions. Rochester, NY, 1992. Hebraic Section, African & Middle Eastern Division.

The Hebrew calligraphy of David Moss is joined with original etchings by Mordechai Beck to create this artist's edition of the biblical Book of Jonah. The hand-made Abaca paper was especially produced for the 70 copies by Izhar Neumann at the Tut-Neyar Paper Mill in Zichron Ya'akov, Israel. The printing of the etchings was executed at the Jerusalem Print Workshop.

The Book of Jonah is included in the canon of meditations in services in the synagogue on Yom Kippur, the most solemn day on the Jewish calendar—a day that links human frailty to divine, absolute morality.

BETWEEN  
NINEVEH  
AND  
TARSHISH

An artist's impression of the Book of Jonah,  
written to accompany the limited edition  
of Maftir Yonah, by Mordechai Beck

## BETWEEN NINEVEH AND TARSHISH

Jonah is a man overwhelmed—by God, by nature, by his fellow humans, by life. He is given an awesome task which, in his heart of hearts, he knows he can fulfill. But he prefers to play the role of an insignificant creature, too small to take responsibility. He is a *yonah*—a dove, hovering between heaven and earth, not daring to disturb the universe. He is burdened by the feeling of someone pursued. His is the nightmare of a man fleeing desperately from his own talents. Yet, he is also *Ben-Amitai*, a truth-seeker, one whose flight is never without purpose, never-ending. Like a bird seeking its own space, he flies off, only to be sucked back into the vortex of reality.

But reality is fluid, returning like the tide to present us with recurring choices. Sucked in, spewed out, washed up—the reluctant prophet is forced to face essentials. According to the interpretation of the mystics—adapted by the scholiarist Rabbi Eliezer, the Gaon of Vilna—the belly of the huge fish represents death, the grave, hell. Jonah's hell is facing himself. Only he can fulfill the task assigned him. Not by chance the first question he is asked by the sailors concerns his identity: Who is he? And by implication: Who are we?

Jonah's response to this question overwhelms the good sailors on whose fateful ship he has taken refuge. But he refuses to follow through the implications of his own confession. His obstinacy stirs up the waters of the deep from which emerges the all-encompassing fish that will swallow him and provoke him to further confession. His energy still intact, Jonah finally reaches Nineveh, where his stark prognosis causes a major upheaval, shaking the city-state from king to commoner. Jonah triumphs, but his very success depresses him profoundly. Why? Like the huge creature beneath the surface of the waves, the answer to this riddle is hidden in the text. God proves to the fleeing Jonah that what the prophet thought impossible is not only possible but also essential. The point is hinted at a number of times throughout the story: the goal of all our earthly endeavours is transformation. Life is the raw material which is to be moulded and shaped according to our own volition. Everyone in this respect is an artist and, possibly, even a prophet—in Hebrew, a *navee*, literally one who brings, or more philosophically, actualizes. The fish is a symbol of an all-encompassing reality. Like art—which appeals to the universal passion for invention, disguise, or subversion of the larger reality around us—the fish is a necessary metaphor. It is 'larger than life' and, like any other suggestive metaphor, enriches our experience by limiting it.

The all-encompassing fish expresses a paradox: it is both convention and art, reality and imagination, fate and opportunity. How easy it is to be swallowed by this paradox! How simple it is to be lured by its massiveness as a way of avoiding life's critical choices! Even Jonah—divinely commanded—prefers death to change. Not only does Divine morality, in the shape of a gourd and a worm and an east wind, bring him to the edge of

despair. According to the *Mechilta* of Rabbi Yishmael, Jonah's initial flight to the sea was motivated solely by thoughts of suicide. What strange reverses for such a brief and cryptic tale!

The reverses lend a hallucinatory power to the charm of the book. As a literary artifice it blends childlike, dream images—the raging sea, a gargantuan, nameless fish, a magically sprung gourd—with a profound and subtle theology. God demonstrates to Jonah how nature, seemingly fixed and permanent, can be changed overnight. The implication is obvious—as it is with nature, so it is with human beings, whatever their origin. Fish, Nineveh, Nature, God—all these are images of large, swallowing, seemingly all-encompassing elements, allowing no space for the normal size of our everyday lives. Our natural instinct is to deny them, subvert them, in a word to run away from them, to find an alternative, more congenial space.

And to where does a prophet run if not to Tarshish? Not that anyone can say for sure where this city is located. Commentators guess at a number of places around the Mediterranean basin, Spain and Tunisia among them. But if its location is uncertain the quality of its life can be more easily ascertained. Tarshish is definable by its anonymity: all the better for a prophet on the run. In the context of the story, we can speculate that this city is a place devoid of tension, an ideal that has no existence outside the realm of fiction, a *outopia*—a no-place. In contrast, Nineveh is recognizably of our world, the essence of which is expressed in the continuous struggle for morality. Even after its citizens have undergone a wondrous metamorphosis, they still remain (according to Rashi) animal-like, incapable of distinguishing left from right: their encounter with Jonah's God is only one station on their journey towards perfection. This last scene, perhaps, made the story sufficiently attractive to the Rabbis for them to include the book in the canon of meditations for Yom Kippur—that all-encompassing day that links human frailty to divine, absolute morality.

The historical Nineveh is ultimately doomed, perishing a generation or so after the story takes place. Does this mean that Jonah's mission is a failure? Not at all. Jonah is caught between the wordly Nineveh and the idealized yet unobtainable Tarshish. Between these two a life is spun, a pattern emerges, creating a unique form. Jonah's tale is told; it is captured forever in line and word. Jonah is forever about to succumb, to be swallowed for good. But he never is. He survives, renewed and buoyant, to continue his journey between left and right, between the bestial and the divine, between Nineveh and Tarshish.

© Mordechai Beck  
edited: Dr. Alan Rosen

## MAFTIR YONAH

With original etchings by Mordechai Beck

Calligraphy by David Moss

The hand-made Abaca paper was especially produced for the edition by Izhar Neumann at the Tut-Neyar Paper Mill, Zichron Ya'akov. The printing of the etchings was executed under the supervision of the artist at the Jerusalem Print Workshop by Sidon Rothenberg, who also printed the text on an 1886 Albion handpress. The Print Workshop is under the supervision of Arik Kilemnik.

The edition of 90 exemplars consists of:  
70 copies numbered 1/70 through 70/70  
12 deluxe copies numbered Aleph to Yod-Bet, which include a  
suite of six extra etchings printed and signed by the artist.  
8 artists proofs marked A/P  
8 out-of-the-edition, unsigned samples

In Memory of

Morris Freeman

Hove, England

28th October 1908 – 28th October 1989

"Blessed shall you be in the city and blessed in the field . . .  
Blessed shall be your entrance and blessed your departure."  
(Deuteronomy 28: 3,6)

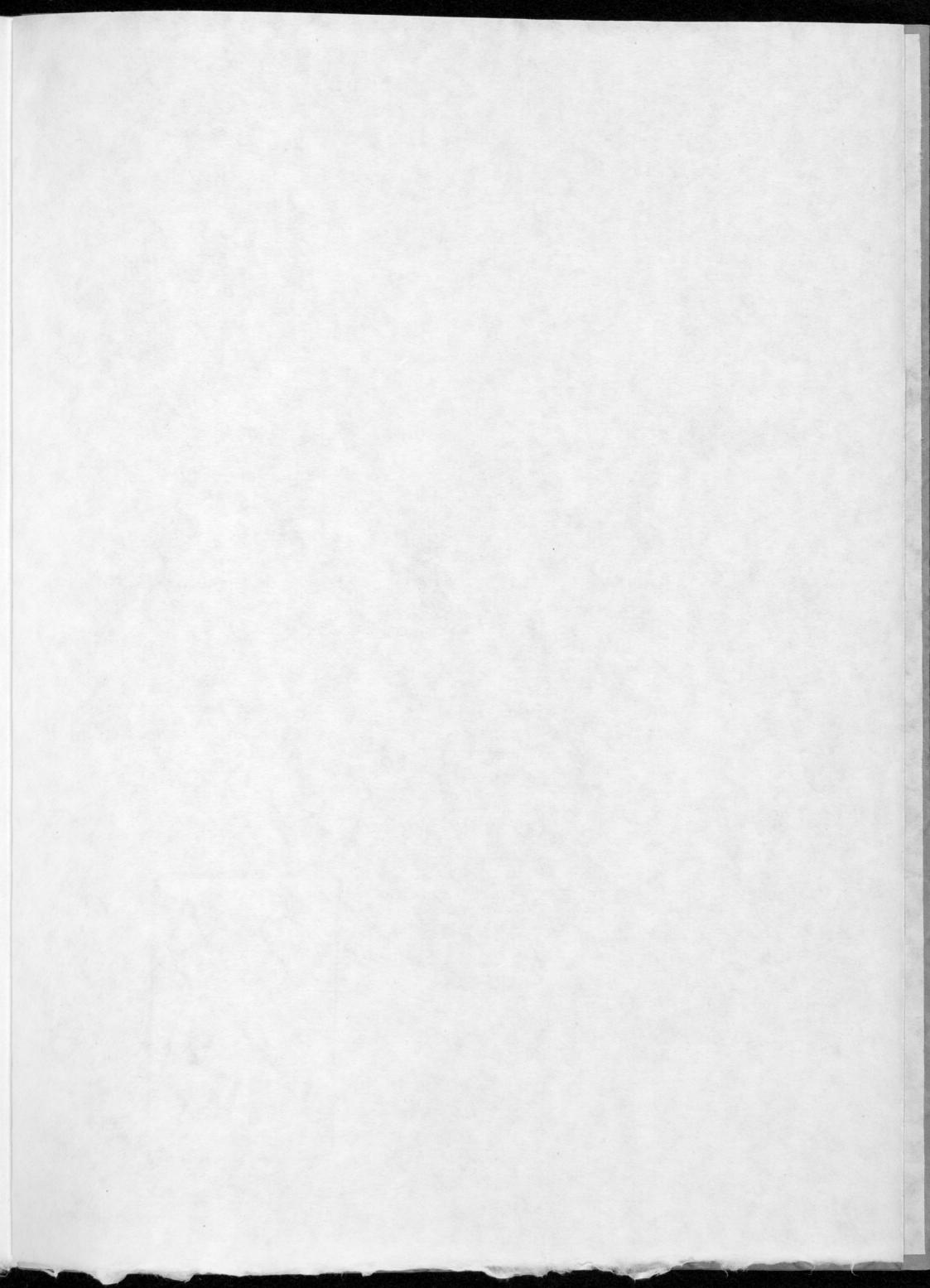
© 1992 Bet Alpha Editions  
P.O.B. 20042, Rochester  
New York, NY 14602  
Tel/Fax (716) 442-0570

מפטיר זונה





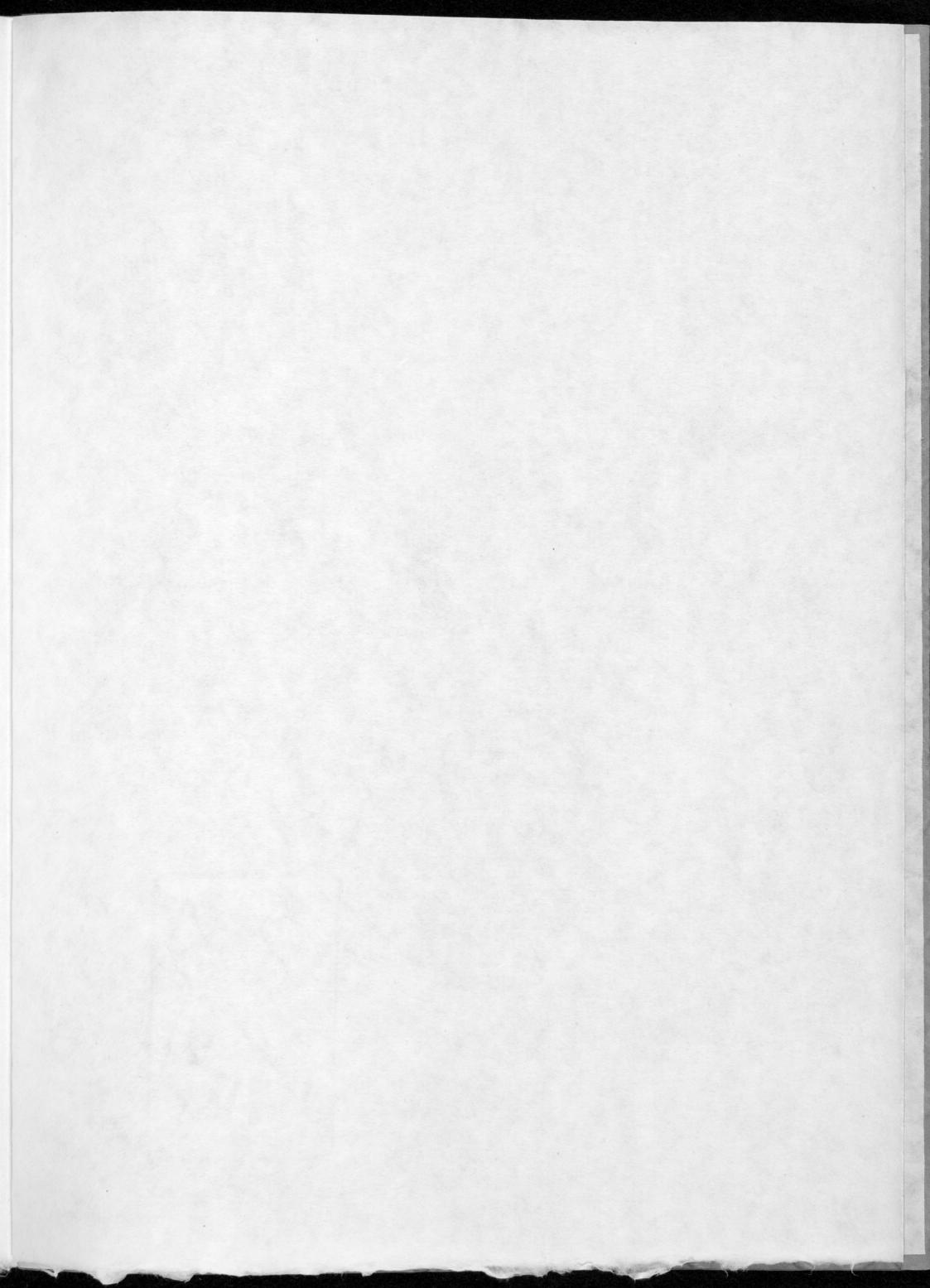
ברוך אתה יי אלוהי מלך השלום אשר עזר  
לעולם ורצח בידים ותאסרם באמת.  
סוף אתה "הסוף" מעשה ונפש נכח וישראל  
עמו ונבא ותאסר והצדק.



ברוך אתה "אלהינו מלך העולם אשר בחר בנביאים  
טובים ורצה בדבריהם הנאמרים באמת:  
ברוך אתה "הבוחר בתורה ובמשה עבדו ובישראל  
עמו ונביא האמת והצדק:

וְהָיוּ דְבַר-יְחֹוּהָ אֶל-יוֹנָה בֶן-אָמִיתִי לֵאמֹר:





קום לך אל ציננה העיר הגדולה וקרא עליה כי עלתה רעתם  
לפני: ויקם יונה לברח תרשישה מלפני יהוה וירד יפו ומצא  
אננה באה תרשיש ויתן שכרה וירד בה לבוא עמהם תרשישה  
מלפני יהוה: ויהוה הטיל רוח גדולה אל הים והי סער גדול  
בים והאננה השכה להשבר: ויראו המלחים ויזעקו איש אל-  
אלהיו וטלו את הכלים אשר באננה אל הים להקל מעליהם  
ויזנה ירד אל רפת הספינה וישכב וירדם: ויקרב אליו רב  
החבל ויאמר לו מה לך גרדם קום קרא אל אלהיך אולי  
יתעשת האלהים לנו ולא נאבד: ויאמרו איש אל רעהו לכו  
ונפילה גורלות ונדעה בשלמי הרעה הזאת לנו ויפלו גורלות  
ויפל הגורל על יונה: ויאמרו אליו הגידה נא לנו באשר למי-  
הרעה הזאת לנו מה מלאכתך ומאין תבוא מה ארצך ואי-  
מזה עם אתה: ויאמר אליהם עברי אנכי ואת יהוה אלהי  
השמים אני ירא אשר עשה את הים ואת היבשה: ויראו האנשים  
יראה גדולה ויאמרו אליו מה זאת עשית כי ידעו האנשים כי-

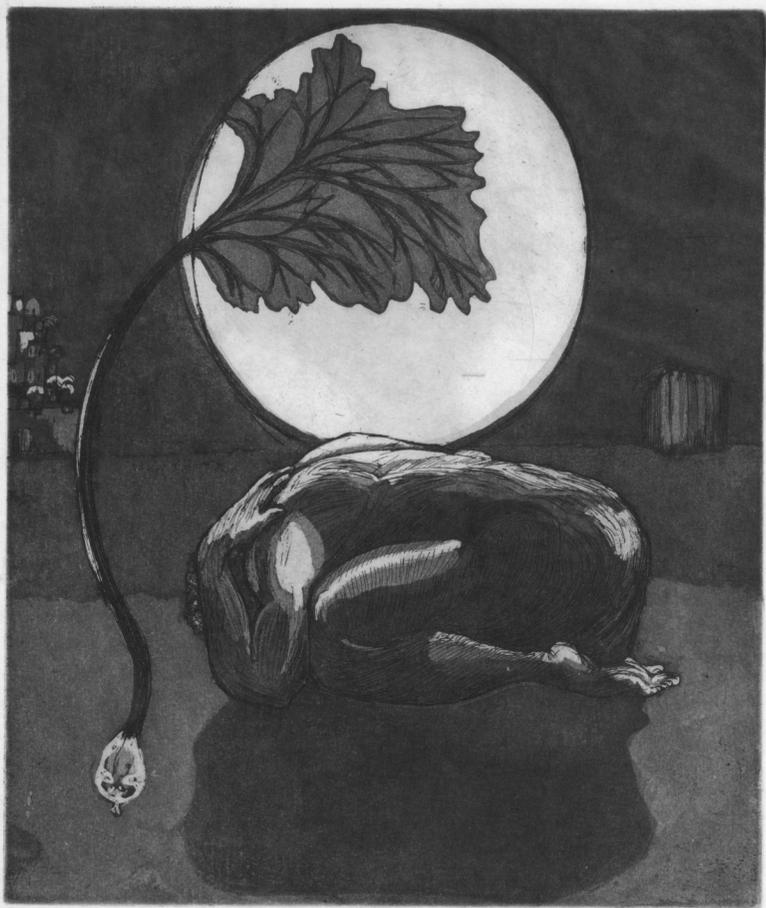
מלפני יחזה הוא ברח כי חנך להם: ויאמרו אליו מה צעשה לך  
וישתק הים מעליו כי הים הולך וסער: ויאמר אליהם שאוני  
והטילני אל הים וישתק הים מעליכם כי יודע אני כי בשלי  
הסער הגדול הזה עליכם: ויחתרו האנשים להשיב אל היבשה  
ולא יכלו כי הים הולך וסער עליהם: ויקראו אל יחזה ויאמרו  
אנה יחזה אל נא נאברה בנפש האיש הזה ואל תתן עליו דם  
נקיא כי אתה יחזה כאשר חפצת עשית: וישאו את יונה ויטלוהו  
אל הים ויעמד הים מזעפו: ויראו האנשים יראה גדולה את  
יחזה ויזבחו זבח ליהוה וידרו נדרים: וימן יחזה דג גדול לבלע  
את יונה ויחי יונה במעי הדג שלשה ימים ושלשה לילות:  
ויתפלל יונה אל יהוה אלהיו ממעי הדג: ויאמר קראתי מצרה  
לי אל יהוה ויענני מבטן שאול שועתי שמעת קולי: ותשליכני  
מצולה בלבב ימים ונחר סבבני כל משבר יך ונגיך עלי עברו:  
ואני אמרתי נגרשת מנגד עיניך אך אוסיף להביט אל היכל  
קדשך: אפפוני מים עד נפש תהום וסבבני סוף חבוש לראשי:



לקצב' חרים' ורדת' הארץ ברח"ה בעד' לעולם ותעל משחת  
ח"י יהוה אלה': בהתעטף עלי נפשי את יהוה זכרת' ותבוא אליך  
תפלת' אל היכל קדשך: משמרים הבלי שוא חסדם יעזבו:  
ואני בקול תורה אזכחה לך אשר נדרתי אשלמה ישועתה  
ל'יהוה: ויאמר יהוה לדג ויקא את יונה אל-  
הבשטה: ויהי דבר יהוה אל יונה שנית  
לאמר: קום לך אל צנוה העיר הגדולה וקרא אליה את  
הקריאה אשר אנכי דבר אליך: ויקם יונה וילך אל צנוה  
כדבר יהוה וצנוה היתה עיר גדולה לאלהים מהלך שלשת  
ימים: ויחל יונה לבוא בעיר מהלך יום אחד ויקרא ויאמר  
עוד ארבעים יום וצנוה נהפכת: ויאמינו אנשי צנוה באלהים  
ויקראו צום וילבשו שקים מגדולם ועד קטנם: ויצע הדבר  
אל מלך צנוה ויקם מכסאו ויעבר אדרתו מעליו ויבס שק  
וישב על האפר: ויצעק ויאמר בצנוה מטעם המלך וגדליו  
לאמר האדם והבהמה הבקר והצאן אל יטעמו מאומה אל-

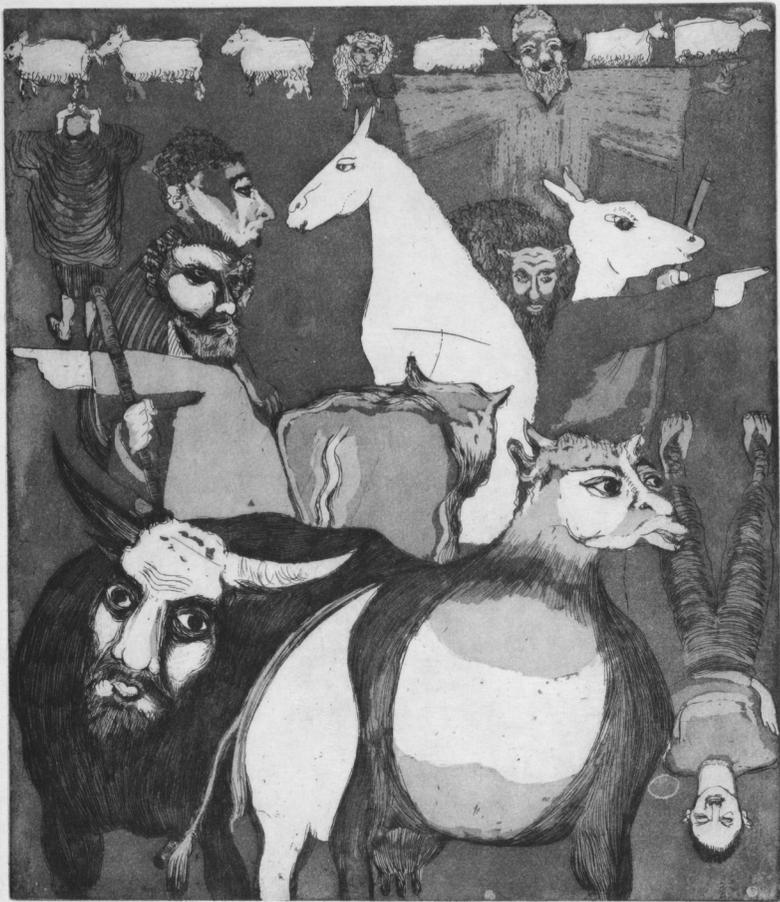


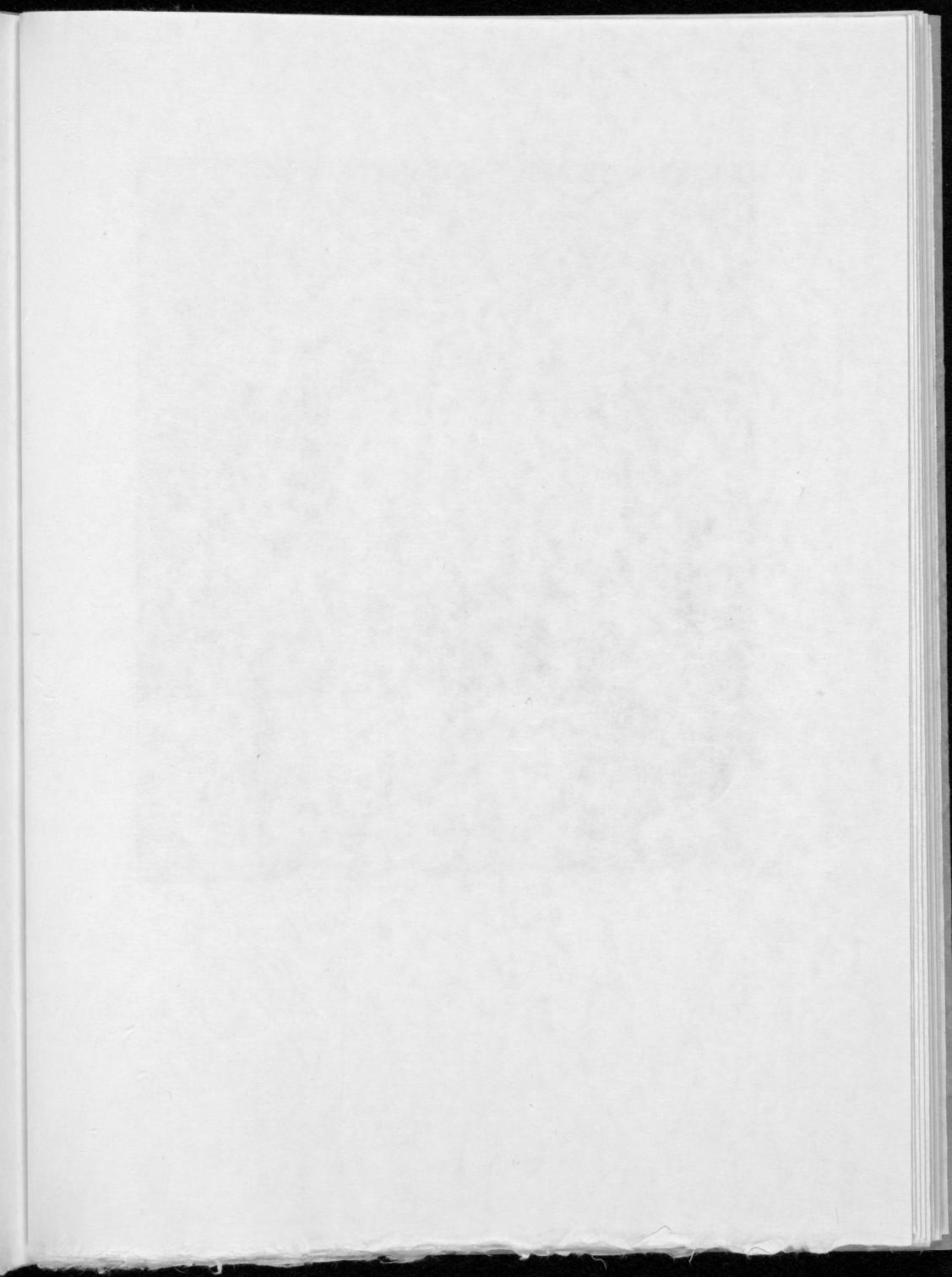
ידעו ומים אל ישתו: ויתכסו שקים האדם והבהמה ויקראו  
אל אלהים בחזקה וישבו איש מדרכו הרעה ומן החמס אשר  
בכפדם: מי יודע ישוב ונחם האלהים ושב מחרון אפו ולא  
נאבד: וירא האלהים את מעשיהם כי שבו מדרכם הרעה  
ונחם האלהים על הרעה אשר דבר לעשות להם ולא  
עשה: וירע אל יונה רעה גדולה ויחר לו: ויתפלל אל יהוה  
ויאמר אנה יהוה הלא זה דברי עד היותי על אדמתך על כן  
קדמת לברח תרשישה כי ידעת כי אתה אל חנון ורחום  
ארך אפים ורב חסד ונחם על הרעה: ועתה יהוה קח נא  
את נפשי ממיני כי טוב מותי מחי: ויאמר יהוה ההיטב חרה  
לך: ויצא יונה מן העיר וישב מקדם לעיר ויעש לו שם סכה  
וישב תחתיה בצל עד אשר יראה מה יהיה בעיר: ומן יהוה  
אלהים קיקיון ויעל מעל ליונה להיות צל על ראשו להציל  
לו מרעתו וישמח יונה על הקיקיון שמחה גדולה: ומן  
האלהים תולעת בעלות השחר למחרת ותך את הקיקיון  
ויבש: והי כזרה השמש ומן אלהים רוח קדים חרישית



וְתָרַח הַשֵּׁמֶשׁ עַל־רֹאשׁ יוֹנָה וַיִּתְעַלֶּף וַיִּשְׁאַל אֶת־נַפְשׁוֹ לְמוֹת  
וַיֹּאמֶר טוֹב מוֹתִי מֵחַיִּי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־יוֹנָה הֲהִיטֵב חָרָה לְךָ  
עַל־הַקִּיקִיּוֹן וַיֹּאמֶר הִיטֵב חָרָה לִּי עַד־מוֹתִי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶתְּחָה  
חֶסֶת עַל־הַקִּיקִיּוֹן אֲשֶׁר לֹא־עָמַלְתָּ בוֹ וְלֹא־נִדְלַתּוֹ שִׁבְן־לַיְלָה הִיָּה  
וּבֶן־לַיְלָה אָבֵד וְאַנִּי לֹא־אֲחֹס עַל־נַעֲוַה הַעִיר הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר יֵשֵׁבָהּ  
הַרְבֵּה מִשְׁתֵּמִים עֲשֻׂרָה רַבּוֹ אֲדָם אֲשֶׁר לֹא־יָדַע בֵּין־יָמָיו לְשִׁמְאֹלוֹ  
וּבְהִמָּה רַבָּה:

מִי־אֵל כַּמוֹךָ נִשְׂא עֵינַי וְעִבְרָה  
עַל־פֶּשַׁע לִשְׂאֲרֵי־תִתְנַחֲלֵנוּ לֹא־הִחֲזִיק לְעַד אֲפֹ כִּי־חֲפִיץ  
חֶסֶד הוּא: יֵשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבֹּשׁ עֵינֵינוּ וְתִשְׁלַח בְּמִצְלוֹת  
יָם כָּל־חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֲמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־  
נִשְׁבַּעַת לְאַבְרָהָם מִיְמֵי קֹדֶם:





ברוך אתה "אלהינו מלך העולם צור כל  
העולמים צדיק בכל הדורות האל הנאמן האומר  
ועושה המדבר ומקים שכל דבריו אמת וצדק:  
נאמן אתה הוא "אלהינו ונאמנים דבריו. ודבר אחד  
מדבריו אחור לא ישוב ריקם כי אל מלך נאמן אתה.  
ברוך אתה "האל הנאמן בכל דבריו:

רחם על ציון כי היא בית חיינו ולעלובת נפש תושבי  
במהרה בימינו.

ברוך אתה "משמח ציון בבניה:

שמחנו "אלהינו באלוהינו הנביא עבדך ובמלכות בית  
דוד משיחך. במהרה יבא ויגל לפנינו על כסאו לא ישב  
זר ולא יעלנו עוד אחרים את כבודו כי בשם קדשך  
נשובעת לו שלא יכבה נרו לעולם ועד.

ברוך אתה "מגן דוד:

לזכר ר' משה בר' יעקב פרימן הוב אנגליה. נפטר שבת קודש כ"ט תשרי תש"ן  
ברוך אתה בעיד וברוך אתה בשדה ברוך אתה בבאך וברוך אתה בצאתך:



מפטיר יונה זה כולל תחריטים מקוריים מאת מרדכי בק וקליגרפיה מאת דוד מוס  
הניד עשוי מסיבי אבקה עבודת יד וחוכן במיוחד עבור הוצאה על ידי יצחק ניזמן  
בסדרת תות ניר בזכרון יעקב. ההדפסה בוצעה על ידי סידון רושנברג בסדרת  
ההדפס ירושלים' בהשגחתו של אריק קילמניק. התחריטים הודפסו בהשגחתו  
של האמן. הדפסת הטקסט נעשתה במכשיר די אלבין משנת תרמ"ו.

הוצאה זו של תשעים עותקים כוללת:

שבעים עותקים ממוספרים 1/70 עד 70/70

שנים עשר עותקים בהוצאה מהודרת מסומנים א/יב עד יב/יב שכל אחד

מהם כולל ששה תחריטים מודפסים וחתומים על ידי האמן

שמונה עותקים של האמן מסומנים A/P

c. 1992

זיו עותק מספר 68/70

תם ונטלם שבח לאל בורא עולם

7211



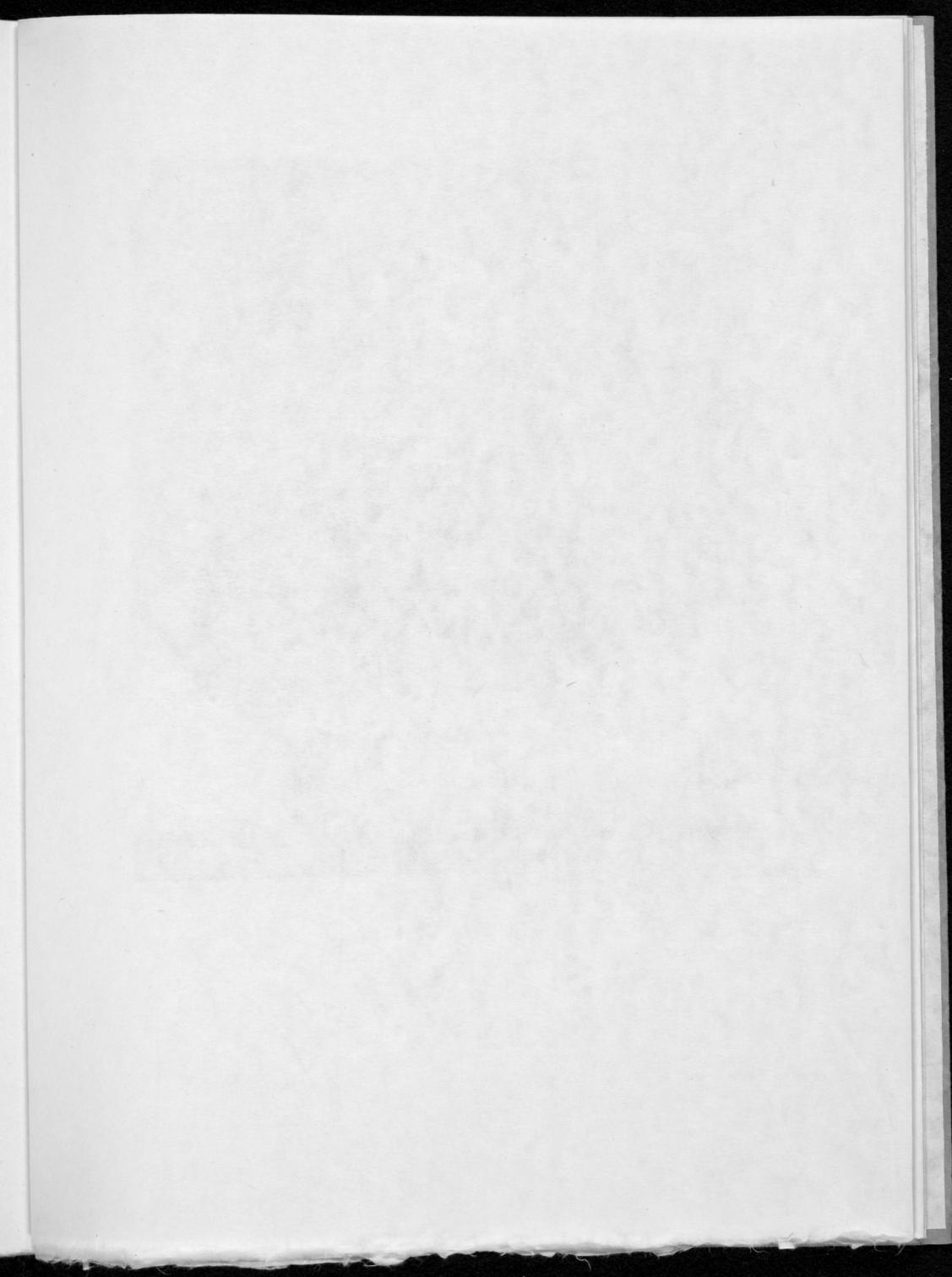
הוצאת בית אלפא

תשנ"ג

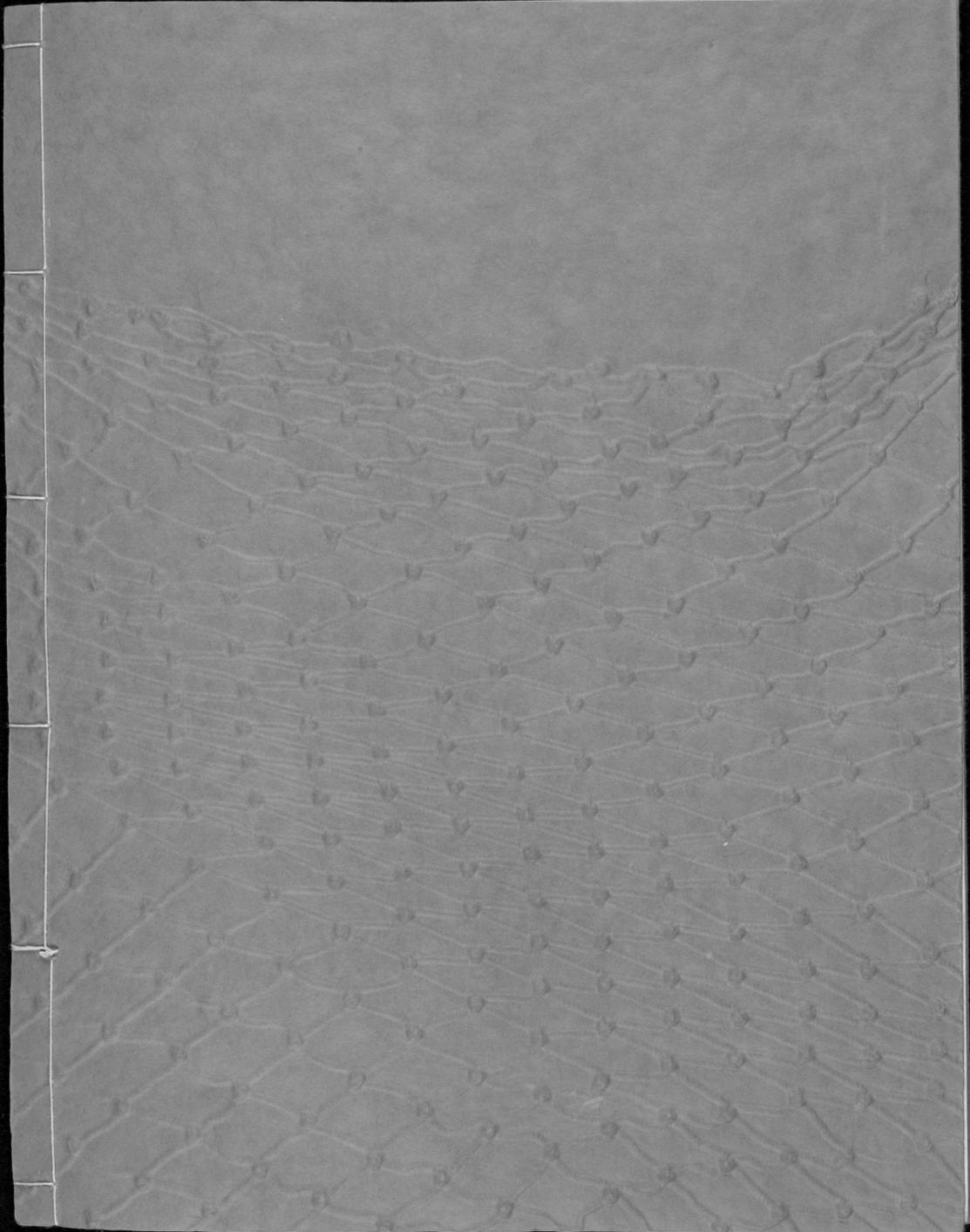
96170720

REVISED

OF GONE







AMED

Hebr

Cage

BS 1602

.B43

1992

Copy 1

*item barcode*



*LCCN*

*96170220*